

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 515

NGƯỜI HỌC PHẬT NHIỀU

NGƯỜI CHÂN THẬT HỌC PHẬT THÌ KHÔNG NHIỀU

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con đã ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Năm ngày 06/05/2021.

*****

Có những người học Phật nhưng không chân thật làm theo lời Phật dạy mà chỉ nương vào một đẳng quyền năng nào đó để bảo trợ cho sự an lành của họ, hoặc để trang bị cho họ kiến thức. Có những người khi nói lý thuyết thì đánh đổ hết mọi người, nhưng khi bản thân họ gặp sự thì chính mình không thể vượt qua. Thậm chí họ không tin Phật nữa, không học theo nữa, đi tìm con đường khác.

Hòa thượng nói: *“Học Phật để tu sửa chính mình, tu sửa cái thấy, cái nhìn của bản thân đối với vũ trụ nhân sanh. Chúng ta mỗi ngày phải học tập lời giáo huấn của Phật để thâm hiểu lời giáo huấn, nhìn thấy sai phạm của mình để tu sửa hành vi, ý niệm của chính mình. Sở dĩ chúng ta chưa hiểu vì thời gian học tập, thời gian huân tập và tiếp nhận quá ít, trong khi tập khí của chúng ta quá dày. Hiểu còn không rõ ràng thì làm sao có thể làm tốt được! Nếu chúng ta không tiếp nhận lời giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền, hiểu chưa đủ sâu thì bạn có cách nào để tu sửa được? Phàm phu chúng ta khởi tâm động niệm đều sai, có được mấy người luôn nghĩ đến việc phải tu sửa hành vi, sai lầm của mình! Người học Phật thì nhiều, nhưng người chân thật tu sửa hành vi thì không nhiều. Lời nói này là thật!”*

Cho nên, chúng ta học Phật hay học theo bất kỳ tôn giáo nào khác thì đều phải quay về học để chân thật làm đúng theo lời Phật dạy, làm đúng theo lời dạy của các đấng giáo chủ, làm tốt các vai trò bổn phận trách nhiệm của mình, tu sửa bản thân.

Khi Đức Phật sắp nhập niết bàn, Ngài A Nan hỏi: *“Khi Phật còn sống thì chúng con nương vào Ngài, khi Ngài đã nhập niết bàn thì chúng con biết nương vào ai?”*. Phật trả lời: *“Lấy giới làm Thầy, lấy khổ làm Thầy”*. “Giới” là quy phạm, phép tắc, chuẩn mực. Chúng ta phải nương theo những quy phạm, phép tắc, chuẩn mực đó để tu sửa bản thân.

Người ta chìm đắm trong tự tư tự lợi, hưởng thụ năm dục sáu trần, đặc biệt là chìm trong tham sân si mạn. Trong mọi lời nói, việc làm của chúng ta luôn mang theo những tập khí này. Có rất nhiều người nói rằng họ đang học Phật nhưng thực tế thì họ không hành trì theo chuẩn mực, không triệt để làm theo lời Phật dạy cho nên họ không nhận được sự thọ dụng & lợi ích chân thật, lúc nào cũng phiền não. Họ không làm ra tấm gương cho người khác, khiến những người sơ phát tâm nghi ngờ và không đến để học. Cuối cùng, họ mất đi cơ hội. Chúng ta làm tác nhân để họ mất đi cơ hội học Phật. Việc này rất nhiều!

Hòa thượng tu hành cả cuộc đời mà phải nói ra một cách cảm khái & sâu sắc rằng: **“Người học Phật thì nhiều, nhưng người chân thật tu sửa hành vi thì không nhiều!”**.

Kỳ tham gia pháp hội ở Singapore có rất nhiều người tham gia nhưng họ làm phiền người khác rất nhiều, đến mức người ta phải than rằng họ quá sợ người Việt Nam. Thầy phải nhắc nhở họ: **“Chúng ta phải cố gắng giữ chuẩn mực. Nếu họ đánh giá tất cả Phật tử Việt Nam đều như vậy thì nhân quả này lớn lắm, chúng ta gánh không nổi!”**.

Trong bài Hòa thượng nói: **“Rất nhiều người học Phật, họ căn bản không hiểu được thế nào là tu hành. Tu hành không ở trên hình thức mà ở nơi khởi tâm động niệm của chính mình. Chúng ta phải luôn luôn kiểm soát khởi tâm động niệm của mình. Khi ý niệm vừa khởi lên, chúng ta phải quán sát xem đó là ý niệm thiện hay ác, niệm tự tư tự lợi hay niệm tham sân si, niệm hưởng thụ năm dục sáu trần”**.

Nhiều người nghĩ rằng đến giờ tu thời khóa thì vào tu, họ không biết rằng tu hành là kiểm soát ngay từ ý niệm của mình, để đến lúc người khác nhắc mà mình còn chưa tỉnh ngộ, vậy thì hết cách. Người xưa nói: **“Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm”**. Ý niệm vừa khởi lên, điều quan trọng là chúng ta phải kiểm soát được đó là niệm tự tư tự lợi hay niệm vì người, niệm tạo phước cho chúng sanh, niệm quên mình vì người hay niệm quên người vì mình. Chúng ta phải kiểm soát ngay từ ý niệm chứ nếu để đến lúc ý niệm kết thành hành vi, tạo tác thì sai phạm đã quá lớn. Ngài Vệ Trọng Đạt trong vô số ý niệm sai lầm có một ý niệm thiện vì người mà phước báu đã rất lớn.

Hòa thượng nói: **“Bạn là phàm phu, mà phàm phu làm gì mà không khởi vọng niệm! Nếu bạn không khởi vọng niệm thì bạn là Thánh nhân. Phàm phu thì vọng niệm triền miên, cho nên tu hành việc đầu tiên là phải làm giảm bớt vọng niệm”**. Vọng niệm của mỗi người sát na sát na sanh diệt, thay đổi rất nhanh. Ý niệm trước nối tiếp ý niệm sau. Chúng ta đừng tưởng mình đã là “lão tu”, mình tu hành lâu năm thì ý niệm hoàn toàn tốt. Nghĩ như vậy là sai. Niệm trước vì chúng sanh, nhưng niệm sau cảm thấy mình bị thiệt thòi, thay đổi ý niệm.

Có những người tâm rất động, vọng niệm lăng xăng, lao xao, vọng niệm triền miên, khiến cho thao tác hành vi trở nên luống cuống. Ví dụ tay mình vừa cầm ly đưa lên để lấy nước thì tay lại đưa lên tắt đèn. Đây là do vọng niệm nhiều quá, hai ý niệm trùng lặp cùng một lúc.

Chúng ta hàng ngày trì danh niệm Phật, buộc tâm của mình vào câu “**A Di Đà Phật**” để làm giảm bớt vọng niệm, giảm tâm tự tư tự lợi, tâm hơn thua tốt xấu. Pháp niệm Phật là pháp tốt nhất khiến cho vọng niệm thâu liễm lại & trùng xuống. Nhưng chúng ta lại vừa niệm Phật vừa vọng niệm. Thế mới biết công phu vọng niệm của chúng ta đạt đến mức độ nào!

Một ngày chúng ta có 24 tiếng đồng hồ để vọng niệm mà chỉ có từ 1 đến 2 giờ đồng hồ niệm Phật, giữ tâm tĩnh lặng, nhưng trong 2 giờ đó chưa chắc tâm đã tĩnh lặng, ngược lại, vọng niệm cứ triền miên. Trong 2 giờ đó, miệng thì niệm Phật nhưng trong đầu vẫn chiếu phim 3D, vẫn xử lý công việc, vẫn phiền não khổ đau. Trong 2 giờ đó chúng ta có mấy phút tĩnh lặng? Vậy thì chúng ta đã hiểu vì sao mình tu hành lâu năm nhưng không có lực.

Hòa thượng nói: “**Khởi tâm động niệm nghĩ đến lợi ích của chính mình là vọng niệm. Khởi tâm động niệm nghĩ đến lợi ích của chúng sanh, không nghĩ đến chính mình là chánh niệm. Chúng ta phải giảm bớt vọng niệm, từ đó đem vọng niệm sửa thành chánh niệm. Nếu chúng ta làm được như vậy thì chúng ta mới chân thật là người tu hành, là người học Phật**”. Đây là Ngài nói với hàng sơ cơ như chúng ta. Hàng Bồ Tát không có vọng niệm, thể tâm của các Ngài là thuần tịnh thuần thiện, luôn luôn vì lợi ích chúng sanh. Bản thể tự tánh của chúng ta cũng là thuần tịnh thuần thiện, nhưng chúng ta chưa lưu xuất ra được. Khi chúng ta khởi tâm: “**Hôm nay mình phải đi làm việc tốt!**”. Đây là vọng niệm.

Chúng ta chưa làm được như vậy thì chưa phải là người học Phật. Chúng ta quy y Phật, có tờ chứng nhận tên pháp danh của chúng ta là “**Diệu Tham**”, “**Diệu Sân**”, “**Diệu Sĩ**”. Điều này nhắc nhở chúng ta phải chân thật tu hành, không tu hành trên hình tướng. Tu hành trên hình tướng không đạt lợi ích chân thật.

Bài học hôm nay chúng ta cần lưu ý 3 điểm:

1. Lời giáo huấn của Phật lưu xuất ra từ ngôn hạnh của các Ngài. Các Ngài nói và làm được ghi chép thành Kinh văn, được gọi là Kinh điển. Chúng ta phải học tập, hiểu cho rõ ràng thì mới làm được. Hòa thượng nói: “**Nếu bạn chưa thâm giải nghĩa thú thì đừng nói đến việc tu sửa**”.
2. Ý niệm của chúng sanh triền miên. Nhưng chúng ta đừng sợ! “**Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm**”. Chúng ta phải luôn phản tỉnh mọi ý niệm của mình.
3. Chúng ta phải làm giảm bớt vọng niệm. Giống như người hành trì pháp môn niệm Phật, thay vì niệm tiền, niệm danh, niệm lợi thì chúng ta buông bỏ vạn duyên để trì danh niệm Phật, chuyển vọng niệm thành chánh niệm.

Chúng ta nghe thì dễ nhưng đây là cả một quá trình để thực hành miên mật, rất khó! Chúng ta làm quen với việc cho đi, luôn luôn nghĩ đến việc mang lại lợi ích cho người khác. Chúng ta dành 60 cho người, 40 cho ta là trên trung bình. Chúng ta dành 70 cho người, 30 cho ta là cao. Chúng ta dành 80 cho người, 20 cho ta là rất cao. Chúng ta tập dần dần, đầu tiên cho đi những cái mình không thích. Sau đó chúng ta cho đi cái mình không yêu

thích lắm, rồi chúng ta tiến tới cho đi cái mình rất yêu thích. Như vậy chúng ta sẽ dần dần buông xả được. Điều này cần có quá trình tu tập.

Hòa thượng nói: “*Người học Phật thì nhiều, nhưng người chân thật tu sửa hành vi thì không nhiều*”. Trong đó có chúng ta. Người ta là Bồ Tát Bất Thoái Chuyển. Chúng ta là “*Bồ Tát thường thoái chuyển*”. Tàn xuất ý niệm của chúng ta thay đổi liên tục. Hôm nay có thể chúng ta là người tốt, ngày mai chúng ta lại là người xấu. Chúng ta phải ngày ngày học tập để luôn luôn phản tỉnh và tu sửa bản thân.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!